

РЕШЕНИЕ

№ 711

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10004** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, срещу решение № 3034/05.08.2022 г., постановено по НАХД № 10836/2021 г. по описа на Софийския районен съд, с което е отменено наказателно постановление № 23-003729/01.03.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. Наведени са доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63в ЗАНН. Основават се съображения за неправилност на мотивите на Софийския районен съд за отмяна на наказателното постановление, поради липса на териториална компетентност на актосъставителя и на наказващия орган. В тази връзка се посочва, че издателят на наказателното постановление заема длъжността директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ и във връзка с чл. 16, ал. 4, т. 2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенцията „Главна инспекция по труда“ (УПИАГИТ) разполага с териториалната компетентност, вкл. и с оглед приложената заповед на изпълнителния директор на ИАГИТ (заповед №3-0025 от 08.01.2019 г.) Сочи се, че чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ, ясно

регламентира възможността на изпълнителния директор на ИА ГИТ да определя териториалната компетентност на инспекторите по труда, като това не е ограничено от рамките на императивното правило на чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ. Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което отмененото наказателно постановление да се потвърди. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Заявява искане за присъждане на разноски за две инстанции.

Ответникът „Акбара“ ЕООД, чрез процесуалния си представител адв. В. изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Подробни съображения излага в представения по делото писмено отговор. Моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно нормата на чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 23-003729 от 01.03.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ към Главна дирекция „Инспекция по труда“, с което е ангажирана административно наказателната отговорност на „Акбара“ ЕООД на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ), като на търговското дружество е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 3 000 (три хиляди) лева за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното: При извършена проверка за спазване на трудовото законодателство на 16.12.2020 г., около 13:00 ч., инспектори от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, в обект: „Многофамилна жилищна сграда с козметичен салон, аптека, кафе, магазин и подземни гаражи в УПИ V-330, кв. 87, [населено място]“, е установено, че М. А. М. работи в обекта, като пренася строителни материали. В представена му от контролните органи декларация, М. декларира писмено, че работи към дружеството от един месец на адреса на проверения обект, като общ работник, с работно време от 08:30 часа до 17:00 часа, с почивка от 12:00 часа до 13:00 часа, с почивни дни - събота и неделя. Декларацията е попълнена от Л. Р. Т. - технически ръководител на обекта вместо от М., като в нея е посочено, че същият получава трудово възнаграждение от 305 лева. Декларацията е съставена в 13:20 часа на 16.12.2020 г.

На 05.01.2021 г. в сградата на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ дружеството-жалбоподател представило на контролните органи трудов договор от 16.12.2020 г., сключен между М. А. М. и „АКБАРА“ ЕООД, длъжностна характеристика към същия, служебна бележка за начален инструктаж, личен картон за отчитане на работно облекло, както и справка за приети и отхвърлени уведомления по

чл. 62, ал. 5 от КТ с вх. № 14388203018778, с която е представена информация за договора. При извършената проверка по документи контролните органи установили, че справката е била подадена в НАП на 16.12.2020 г. в 14:17:06 часа.

При тези констатации е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 23-003729 от 05.01.2021 г., за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ, на „АКБАРА“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в присъствието на управителя на дружеството - В. Д. В., който подписал акта без възражения или обяснения. В срока по чл. 44 от ЗАНН не са депозиран писмени възражения.

Въз основа на така съставения АУАН, на 01.03.2021 г. е издадено процесното наказателно постановление.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и наказателното постановление. Спазени са изискванията за форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 от ЗАНН. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да не се ограничава правото на защита на дружеството. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в обжалваното наказателно постановление. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Независимо от изложеното, Софийският районен съд е отменил обжалваното наказателно постановление с мотив, че административно-наказателното постановление изначално е протекло пред некомпетентен орган. Изхождайки от седалището и адреса на управление на санкционираното търговско дружество, а именно: [населено място], обл. П. респ. местоизвършване на нарушението (гр. С.) решаващият състав е обосновал извод за липса на компетентност на актосъставителя и на наказващия орган във връзка с чл. 16, ал. 2 във връзка с чл. 7, ал. 5 от УПИАГИТ. Изрично е отбелязано, че чл. 6, ал. 2, т. 14 от Устройствения правилник дава възможност на изпълнителния директор да определи конкретен обхват и компетентност на инспекторите, но в рамките на чл. 16, ал. 2 от правилника. Подчертано е, че компетентността на директорите на ДИТ да издават наказателни постановления следва от териториалната компетентност на актосъставителя и съответно чл. 16, ал. 2 изключва териториалната компетентност на наказващия орган.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на Софийския районен съд като съобразява и следното:

АУАН №23-003729 от 09.01.2021 г. е съставен от Т. К. на длъжност инспектор при Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ за нарушение на трудовото законодателство на обект: „Многофамилна жилищна сграда с козметичен салон, аптека, кафе, магазин и подземни гаражи в УПИ V-330, кв. 87, [населено място]“. Наказателното постановление е издадено от инж.Е. А. на длъжност Директор на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“.

Видно от приложената към преписката Заповед №3-0025 от 08.01.2019г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, в т.2 на основание чл.6, ал.2 т.14 от

Устройствения правилник е разширена териториалната компетентност на служителите от ИТ-С. област, като са включени райони от Столична община, сред които и този от мястото на проверката. Според посочената разпоредба изпълнителният директор може да определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда.

Съгласно чл. 7, ал. 5 от Правилника касателно разпределението на служителите съгласно приложението и във връзка с ал. 1 има централно управление и 28 териториални дирекции, сред които „Инспекция по труда“ със седалище С. и „Инспекция по труда С. област“ със седалище С..

Обосновано е прието, че чл. 6, ал. 2 т. 14 от Устройствения правилник може да се упражнява в пределите на чл. 7 и не може инспектор от „Инспекция по труда С. област“ да придобие териториална компетентност, с която разполага инспектор от другата инспекция „Инспекция по труда“ със седалище С. и която констатира нарушения на територия на С.-град, а не на С. област. В посочения смисъл е текстът на чл. 16, ал. 2 от Устройствения правилник, видно от който Дирекциите "Инспекция по труда" осъществяват дейността си на територията на съответната област. Следователно, инспекторите от дирекция „Инспекция по труда С. област“ могат да констатират нарушения само на територията на С. област, но не и на територията на С.-град.

Предвид изложеното, правилно Софийския районен съд не е зачел действието на заповед № 3-0024/08.01.2019 г. и заповед № 3-0025/08.01.2019 г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, с които се определя териториална компетентност на ДИТ С. - област, различаваща се от определената в чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ - дирекциите осъществяват дейността си на територията на съответната област. В тази връзка правилно е и позоваването на решение №5447/24.09.2021 г., постановено по адм. д. № 282021 г. по описа на Административен съд София- град, потвърдено с решение 3624/2022 г., постановено по адм. д. № 11698/2021 г. по опис на Върховния административен съд.

По изложените съображения съдът намира, че не са налице касационни основания за отмяна на обжалваното решение, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение в доказан размер от 720 лв., съгласно представен списък по чл. 80 ГПК. Същото е в минимален размер, съгласно Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размера на адвокатските възнаграждения (в относимата редакция), поради което не следва да бъде уважено възражението на пълномощника на касатора по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3034/05.08.2022 г., постановено по НАХД № 10836/2021 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „Акбара“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. Д. В. разноски по делото в размер на 720 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.